

stemmelsen; som jeg fremdeles vil beklage mig meget over, var, at der uden den vilde komme Enklaver af Ejendomme, som laa udenfor Huslejeloven, og at Folk ikke vilde kunne finde Rede i, hvilke Ejendomme Huslejeloven gjaldt for og hvilke ikke. Her tror jeg rigtignok, at den højtærede Minister er ved at komme ind paa et Princip, som ingenlunde har Tilslutning hos dette høje Tings Flertal. Fra at ville væрге og værne vil den højtærede Minister nu gaa saa vidt at etablere et Slags Formynder-skab for Befolkningen. Folk skal herefter ikke tænke paa, hvilken Ejendom det er, de flytter ind i. Folk skal blot tænke som saa: Vi har en Lov, ved hvilken vi er beskyttede. Lad os tage et Eksempel: En Mand lejer under de gældende Regler en Lejlighed i en af de nyopførte Ejendomme. Hvad sker der saa? Enten underskriver han sin Lejekontrakt og gaar ind paa den Leje, som der fordres. Eller ogsaa gaar han ikke ind paa Lejen, og han gaar da til Nævnet. Men saa viser det sig, at den Ejendom, hvor han har lejet, ikke hører under Huslejenævnets Omraade. Hvor ligger der noget uheldigt i dette Forhold? Der er jo ikke det mindste at sige dertil. Eller lad os sætte, at en Mand er flyttet ind i en saadan Ejendom uden at vide, at den falder udenfor Huslejeloven. — jeg tror i øvrigt nok, at Folk efterhaanden skal vide at skaffe sig Vished paa dette Punkt. Der kan da ske det, at han senere bliver opsagt, og han har da ikke den Beskyttelse, som Opsigelsesloven giver. Det er rigtigt, men heller ikke det forekommer mig at være afgørende. Disse Smaating, der taler til Fordel for den højtærede Ministers Standpunkt, er for ringe at regne i Forhold til den Indfyldelse, de foreslaaede Bestemmelser kan have i Retning af at hemme det private Initiativ. Det kan være rigtigt, hvad den højtærede Minister og det ærede 3die Medlem for 1ste Kred (Christiansen) siger, at Byggeriet for Tiden er næsten standset. Men det var dog muligt, at der under en eller anden Form pludselig kunde komme en Lysning, og saa vilde det dog være meget uheldigt, om der var Bestemmelser, der hemmede et Initiativ, der ellers vilde tage fat med Kraft.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) lyste efter, hvad der var sket i Anledning af, at jeg i Udvalget havde meddelt, at der, efter hvad jeg havde erfaret, sikkert kunde indrettes ca. 2,000 Kvistlejligheder. Dette er jo bragt frem for Offentligheden; den ved, at der foreligger noget i den Retning. Om Tallet skulde være for stort eller for lille, kan der maaske

diskuteres om, men at der her er et Felt, hvor der kan arbejdes, at der er Steder, hvor der med største Lethed kunde skaffes en Række Lejligheder er givet. I alt Fald er det givet, at der kan skaffes saa mange Lejligheder, som skal bruges til de Folk, der nu er indkvarterede omkring i Skoler og Barakker. Der er ikke ringeste Tvivl om, at hvis man med Energi tog fat paa den Opgave at faa Ejerne til at indrette disse Kvistlejligheder, vilde meget være naaet. Det ærede kongevalgte Medlem spurgte, hvorfor der ikke er gjort noget i saa Henseende. Jeg spørger ogsaa — maaske den højtærede Minister kan svare?

Godskesen: Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, var han tilbøjelig til at erkende, at Lovforslagets § 9 giver en Adgang til at bryde med Vedtagelser, som er trufne under ganske normale Forhold. Der er for saa vidt ikke Tale om at træde op mod en Ulempe under ekstraordinære Forhold, men om noget andet og langt videregaaende.

Den højtærede Minister paaberaabte sig imidlertid, at der var Trang til at skaffe mere Husrum til Disposition gennem Fremleje. Jeg maa nu sige, at efter den Erfaring, jeg har — og jeg har dog nogen Erfaring baade som Sagfører og som Kommunalpolitiker —, tror jeg ikke, at en Adgang til Fremleje vil spille nogen nævneværdig Rolle med Hensyn til at skaffe Lejligheder til flere Mennesker, og jeg tror navnlig ikke, at det er Tilfældet paa det Omraade, som blev berørt af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Bojsen), nemlig Adgangen til at tage logerende ind. Det er nemlig saaledes, at det, at der tages logerende ind i en Lejlighed, er noget, som Ejerne ikke modsætter sig. Jeg kender kun ganske enkelte Tilfælde, hvor saadant er sket, men jeg kender uhyre mange Tilfælde, hvor det er gaaet ganske upaataalt hen. Paa det Omraade tror jeg derfor, at Bestemmelsen ikke vil have nogensomhelst praktisk Betydning. Men selv om den ogsaa havde større praktisk Betydning, end den har, maa man dog erindre, at paa den anden Side staar Hensynet til Ejendomsretten, som er Basis for vor hele formueretlige Ordning; og de Indgreb, som vi her tillader os, bliver jo Præcedenser for Fremtiden. Kan man under denne ekstraordinære Situation gøre Indgreb, kan man ogsaa gøre det under andre; og der er vel ingen Tvivl om, at naar man først er kommet ind paa denne Bane, vil man stille mindre og mindre Fordringer for at betragte en Situa-